

desuagtet ivrigen ønske en Gjennemskæring, og er det derhos kun en aldeles forsoindende Minoritet, der er fremkommen med Indsigelser, og vilde vel endog de Færreste heraf fastholde dem. Om Erstatning kan der efter vort Skjøn kun blive Tale for den Lodseier, gennem hvis Eiendom Gjennemskæringen skulde finde Sted, og mulig vilde der ogsaa være at betale ham for Ulemper, foraarfagede derved, men maa vi samtidig bemærke, at Jorden er af saa ringe Kvalitet, at Godtgjørelse for Tab og Ulempe kun maatte blive en Ubetydelighed.

ad 3. Naar henses til, at det projekterede Foretagende vedrører Alle, der med deres Eiendomme støde til Ringfjording Fjord og til Stabil Fjord, der som bekendt har sit Afløb til den førstnævnte, samt endvidere den Mængde ofte borte derfra boende Lodseiere, som have deres Enge ved disse Fjorde, skjønde vi ikke rettere, end at Foretagendet, navnlig ogsaa naar Hensyn tages til den formentlige Ophjælpning af Fiskeriet, er af en saa omfattende Natur, at det kan siges at ske i det Almene Interesse. Naar heril endnu kommer, at Hartforne i ethvert Fald ikke kan være pligtigt til at betale for, hvad der gjøres for Fiskeriet, samt at det vilde være vanskeligt, for ikke at sige næsten umuligt, med nogenlunde Nysigtighed at fordele Udgifterne ved det nye Løb paa de enkelte Enge og Jordlodder, hvis Beliggenhed, forskellige Størrelse og Beskaffenhed gjør Interessesen saa ulige, tro vi principalt at maatte henstille, at Beføstningen afholdes af Statskassen.

Skulde det Offentlige imidlertid ikke kunne indlade sig herpaa, maa vi formene, at det i ethvert Fald maa betale den Del af Betsbet, som billigtvis bør beregnes for Fiskeriet t. Ex. $\frac{1}{3}$ eller $\frac{1}{2}$ Part, da der for dettes Bedkommende ikke have noget Skatteobjekt, som Byrden kan paalægges. Den øvrige Del af Udgiften maatte da udredes af Lodseierne, men her møder den Vanskelighed, at Eonen til at betale kun er ringe, og er den i de senere Aar bleven formindsket ved det daarlige Udbytte af Engene. Om derfor Lodseierne skulde betale for deres Bedkommende, maatte vi anse det for heldigt, om ogsaa Staten forsaavidt kunde gjøre Udlægt i Form af Laan til Lodseierne, som da skulde tilbagebetales i et længere Aaremaal samtidigt med Statterne. I saa Fald maatte formentlig, forinden Videre foretoges, en Landvæsenkommission ordne Forbelyningen, hvad selvsjælgelig ligger udenfor vort Svær.

Endnu skulde vi kun tilføje, at, om hele Beføstningen skulde udredes af Beboerne, uden Tilskud eller Laan af det Offentlige, maa vi befrygte, at Foretagendet vil strande, dels begrundet paa, at Mange, der forøvrigt have stor Interesse i Foretagendet, maatte holde sig tilbage af Frygt for Udgifterne og tilbøls ligefrem paa Mangel af Eone.

De med Ministeriets førstnævnte Skrivelse fulgte Bilag, Planer og Kort vedlægges hermed tilbage.

Bølling-Nørre Herreders Kontor, den 15de December 1880.

Barfoed.

E. Hoppe,
Landvæsenkommissær.

Stockholm,
Landvæsenkommissær.

Indenrigsministeriet, Kjøbenhavn, den 26de Marts 1881.

Den kongelige Landslover samt Hof- og Stadsret i Kjøbenhavn har hidtil favnet et selvfølgelig Lokale i Raad- og Domsbygningen, hvori Rettens Assessorer kunne forhandle om den endelige Affattelse af et Botum, der har cirkuleret mellem dem. En saadan Forhandling kunde nemlig ikke finde Sted i den fælles Retsaal, hvor der ikke var den fornødne Ro, og Justitiarii Bøvelse var altfor lille til, at Assessorerne kunde samles der. Man har derfor været nødsaget til at tage det ene Bidnekammer, som ligger ved Siden af Justitiarii Bøvelse, i Brug ved Voteringerne. Ved Anbringelsen af en Dør er dette Lokale sat i Forbindelse med det nysnævnte Bøvelse og Retsaalen. Ved den nævnte Ordning har man tillige opnaaet, at Justitiarius faar et større Bøvelse. Det af ham tidligere benyttede Lokale vil derhos kunne